MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2017. február 8.[1]

C-678/15. sz. ügy

Mohammad Zadeh Khorassani
kontra
Kathrin Pflanz

(a Bundesgerichtshof [szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Fogyasztóvédelem — A pénzügyi eszközök piacai — A »befektetési szolgáltatások és tevékenységek« fogalma — »Egy vagy több pénzügyi eszközzel kapcsolatos megbízás[fogadási] […] és [megbízás]továbbítás[i]« szolgáltatás — A közvetítés esetleges beleértése a portfóliókezelési szerződés megkötésébe”

1. A Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) a Bíróságtól a 2004/39/EK irányelvben[2] szabályozott pénzügyi szolgáltatások nyújtásának egyik módjával kapcsolatban kér állásfoglalást. Konkrétan azt kívánja megtudni, hogy egy olyan természetes személy tevékenysége, aki egy portfóliókezelési szerződés megkötését közvetítette (amely szerződést egy harmadik személy és liechtensteini székhelyű befektetési társaságok írtak alá) besorolható-e azon szolgáltatások közé, amelyek tekintetében ez az irányelv alkalmazandó.

2. Az ügy egyfelől a befektetővédelemmel kapcsolatos általános megközelítés alapján releváns. Az e szolgáltatások igénybevevői és az azokat nyújtó vállalkozások közötti információ tekintetében tapasztalható aszimmetria, valamint a lakosság nagy részénél a pénzügyi kultúra hiánya – egyéb tényezőkkel együtt – azt eredményezi, hogy a magánszemélyeket a megtakarítással, befektetésekkel, illetve kölcsönökkel kapcsolatban gyakran hibás (és az érdekeiket súlyosan sértő) döntések meghozatalára ösztönzik. E jelenségek megfékezése érdekében – amelyekhez a közelmúltbeli válságok némelyike is kapcsolódott – a jogalkotók a piacok liberalizációja és az azokon zajló fokozott globális verseny ellenére olyan szabályokat fogadtak el, amelyek a fogyasztó helyzetét védik, és egyensúlyt próbálnak megvalósítani[3] a fogyasztók és a piaci szereplők érdekei között. Pontosan ennek az intézkedési modellnek a megtestesítője a „MiFID I”-irányelv.

1 — Eredeti nyelv: spanyol.

2 — A pénzügyi eszközök piacairól, a 85/611/EGK és a 93/6/EGK tanácsi irányelv, és a 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 93/22/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 21-i európai parlamenti és tanácsi 2004/39/EK irányelv (HL 2004. L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 7. kötet, 263. o.). Általában „MiFID I”-irányelvként ismert.

3 — A probléma hátterében a pénzügyi szolgáltatások igénybevevőinek jogi helyzetével kapcsolatos két eltérő koncepció kerül szembe egymással. Egyesek szerint a túlzott mértékű védelem azzal egyenlő, hogy a gyakorlatban szinte egyenlőségjelet tesznek köztük, és azon személyek között, akik hozzájárulásuk megadásában teljes mértékben korlátozottak. Mások szerint ellenkezőleg, mivel olyan komplex ügyletekről van szó, amelyek kockázatvállalással járnak (ez a pénzügyi döntések sajátossága), az előzetes tájékoztatásra vonatkozó kötelezettségek nem tűnnek elegendőnek, és arra esett a választás, hogy azokat szigorú *ex ante* jellegű feltételekkel és biztosítékokkal egészítik ki.

3. Másfelől az ezen irányelvben szereplő egyedülálló jogi szabályozásra jobban összpontosító megközelítés alapján az a kérdés, hogy miként lehet a szabályozási keretbe illeszteni a közvetítés bizonyos eseteit, mint amilyen az alapeljárás tárgyát is képezi. A „MiFID I”-irányelv hatálya alá tartoznak-e – ami elősegítené a befektetők magasabb szintű védelmét –, vagy ellenkezőleg, nem tartoznak az irányelv hatálya alá? A jogvita különösen annak elemzésére összpontosít, hogy pénzügyi szolgáltatások alatt csak azon befektetési vállalkozások szolgáltatásait kell-e érteni, amelyek a befektetők *meghatározott* pénzügyi eszközökkel kapcsolatos megbízásait fogadják és teljesítik. Javarészt ez utóbbi melléknévről folyt a vita.

I – Jogi keret

A – *Az uniós jog*

1. A 2004/39 irányelv

4. A (2) preambulumbekezdés értelmében:

„[…] rendelkezni kell a befektetők magas szintű védelméhez szükséges összehangolás mértékéről [helyesen: el kell érni a befektetők magas szintű védelméhez szükséges harmonizáció megfelelő mértékét], amely egyben lehetővé teszi a befektetési vállalkozásoknak, hogy a Közösség egységes piacot képező teljes területén szolgáltatást nyújtsanak a székhely szerinti tagállam felügyelete alapján. […]”

5. A (20) preambulumbekezdésben a következő olvasható:

„Ezen irányelv alkalmazásában a megbízások fogadásával és továbbításával kapcsolatos üzleti tevékenység körébe kell tartoznia két vagy több befektető összehozásának, és ezzel e befektetők között ügyletek létrehozásának.”

6. Az 1. cikk (1) bekezdése szerint:

„Ez az irányelv a befektetési vállalkozásokra és a szabályozott piacokra vonatkozik.”

7. A 3. cikk (1) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) A tagállamok választhatják azt is, hogy ezt az irányelvet nem alkalmazzák azon személyekre, akik tekintetében az adott tagállam a székhely szerinti tagállam, és akik:

– nem rendelkeznek engedéllyel ügyfelek pénzeszközeinek vagy értékpapírjainak tartására, és akik emiatt soha nem adósodhatnak el ügyfeleikkel szemben, és

– nem nyújthatnak befektetési szolgáltatásokat, kivéve az átruházható értékpapírokkal és a kollektív befektetési vállalkozások befektetési jegyeivel kapcsolatos megbízások átvételét és továbbítását, valamint az ilyen pénzügyi eszközökkel kapcsolatos befektetési tanácsadást, és

– az ilyen szolgáltatás nyújtása során kizárólag a következőknek továbbíthatnak megbízásokat:

  i. az ezen irányelvvel összhangban engedélyezett befektetési vállalkozások;

[…]”.

8. A 4. cikk (1) bekezdése az alábbi fogalommeghatározásokat tartalmazza:

„1. »befektetési vállalkozás«: minden olyan jogi személy, amelynek rendes üzleti tevékenysége harmadik személyek részére egy vagy több befektetési szolgáltatás nyújtása és/vagy egy vagy több befektetési tevékenység végzése hivatásos alapon.

[…]

2. »befektetési szolgáltatások és tevékenységek«: az I. melléklet C. szakaszában felsorolt eszközök bármelyikéhez kapcsolódó, az I. melléklet A. szakaszában felsorolt szolgáltatások és tevékenységek bármelyike;

[…]

4. »befektetési tanácsadás«: egy vagy több ügylet tekintetében pénzügyi eszközökhöz kapcsolódó, [helyesen: egy vagy több, pénzügyi eszközökhöz kapcsolódó ügylet tekintetében] személyre szóló ajánlások nyújtása valamely ügyfélnek akár az ügyfél kérésére, akár a befektetési vállalkozás kezdeményezésére;

5. »megbízások teljesítése az ügyfelek nevében«: az ügyfelek nevében egy vagy több pénzügyi eszköz vételére vagy eladására irányuló megállapodások megkötése;

[…]

9. »portfóliókezelés«: ügyfelek által adott megbízásoknak megfelelően portfólió kezelése ügyfelenkénti mérlegelés alapján, amennyiben az ilyen portfóliók tartalmaznak egy vagy több pénzügyi eszközt is;

[…]”

9. Az I. melléklet A. szakasza befektetési szolgáltatásként és tevékenységként említi a következőket:

„1. Egy vagy több pénzügyi eszközzel kapcsolatos megbízások fogadása és továbbítása.

2. Megbízások teljesítése az ügyfelek nevében.

3. Sajátszámlás kereskedés.

4. Portfóliókezelés.

5. Befektetési tanácsadás.”

2. A 2006/73/EK irányelv[4]

10. A (81) preambulumbekezdés szerint:

„A pénzügyi eszköz valamely típusával kapcsolatos általános tanács nem befektetési tanácsadás a 2004/39/EK irányelv alkalmazásában, mert ez az irányelv megállapítja, hogy a 2004/39/EK irányelv alkalmazásában a befektetési tanácsadás a konkrét pénzügyi eszközökkel kapcsolatos tanácsadásra korlátozódik. Amennyiben azonban a befektetési vállalkozás általános tanácsadást nyújt az ügyfélnek

4 — A 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a befektetési vállalkozások szervezeti követelményei és működési feltételei, valamint az irányelv alkalmazásában meghatározott kifejezések tekintetében történő végrehajtásáról szóló, 2006. augusztus 10-i 2006/73/EK bizottsági irányelv (HL 2006. L 241., 26. o.).

egy olyan pénzügyi eszközről, amelyet alkalmasnak ítél az ügyfél számára vagy amely az ügyfél körülményeinek vizsgálatán alapszik, és a tanács valójában nem alkalmas az ügyfél számára, vagy nem a körülményei vizsgálatán alapszik, akkor az eset körülményeitől függően a vállalkozás valószínűleg a 2004/39/EK irányelv 19. cikke (1) vagy (2) bekezdésének ellenében jár el. Az ügyfelének ilyen tanácsot adó vállalkozás valószínűleg megszegi a 19. cikk (1) bekezdésének azon követelményét, hogy járjon el becsületesen, tisztességesen és hivatásszerűen az ügyfelei legjobb érdekeinek megfelelően. Hasonlóképp vagy e helyett az ilyen tanács valószínűleg megszegi a 19. cikk (2) bekezdésének azon követelményét, hogy a befektetési vállalkozás által ügyfeleihez vagy potenciális ügyfeleihez eljuttatott minden információnak tisztességesnek, egyértelműnek és nem félrevezetőnek kell lennie.”

11. Az 52. cikk a következőket írja elő:

„A 2004/39/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdése 4. pontjának a »befektetési tanácsadásra« vonatkozó fogalommeghatározása alkalmazásában a személyre szóló ajánlás olyan ajánlás, amelyet valakinek befektetői vagy potenciális befektetői minőségében vagy a befektető vagy potenciális befektető meghatalmazottjának minőségében adnak.

Az ajánlást az adott személy számára alkalmas vagy a személy körülményeinek figyelembevételére alapuló módon kell előadni, és az alábbi lépések valamelyikének megtételére vonatkozó ajánlást tartalmaz:

a) adott pénzügyi eszköz vétele, eladása, jegyzése, cseréje, tartása vagy biztosítása;

b) adott pénzügyi eszköz által biztosított jognak, amelynek tárgya pénzügyi eszköz vétele, eladása, jegyzése, cseréje, vagy visszaváltása, a gyakorlása vagy nemgyakorlása.

Az ajánlás nem személyre szóló ajánlás, ha kizárólag terjesztési csatornák útján teszik közzé vagy a nyilvánosságra irányul.”

B – *A német jog*

12. A jogvita tekintetében alkalmazandó nemzeti rendelkezéseket a Kreditwesengesetz (a hitelágazatról szóló törvény, a továbbiakban: KWG) [5] tartalmazza:

13. Az 1. § a következőképpen rendelkezik:

„(1a) […] Pénzügyi szolgáltatások a következők:

1. pénzügyi eszközök vételére és eladására irányuló ügyletek közvetítése (befektetési közvetítés),

1a. személyre szóló ajánlások nyújtása ügyfeleknek vagy képviselőiknek konkrét pénzügyi eszközökhöz kapcsolódó ügyletek tekintetében, amennyiben az ajánlás előadására a befektető személyes körülményeinek figyelembevételén alapuló vagy számára alkalmas módon kerül sor, és az ajánlást nem kizárólag terjesztési csatornák útján vagy nyilvánosan teszik közzé (befektetési tanácsadás),

[…]”.

5 — A 2007. július 16-i törvénnyel (BGB1. 2007 I, 1330. o.) módosított 1998. szeptember 9-i törvény (BGB1. 1998 I, 2776. o.).

14. A 32. § (1) bekezdése kimondja, hogy:

„(1) Bármely személynek, amely belföldön üzletszerűen, illetve olyan mennyiségben kíván […] pénzügyi szolgáltatásokat nyújtani, amely kereskedelmi jelleggel szervezett vállalkozást követel meg, a Bundesanstalt [für Finanzdienstleistungsaufsicht (pénzügyi szolgáltatások szövetségi felügyelete)] írásbeli engedélyével kell rendelkeznie; […]”

15. A Bürgerliches Gesetzbuch (német polgári törvénykönyv, a továbbiakban: BGB) 823. §-ának (2) bekezdése a következőképpen szól:

„[Az ebből eredő kár megtérítésének] kötelezettség[e] terheli azt a személyt, aki egy másik személy védelmét szolgáló törvényt sért meg.”

II – Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

16. M. Z. Khorassani 2007 novemberében került kapcsolatba K. Pflanzzal, aki – úgy tűnik – a „Grand-Slam” tőkebefektetést ajánlotta neki. K. Pflanz nem rendelkezett a Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (pénzügyi szolgáltatások szövetségi felügyelete, a továbbiakban: BaFin) pénzügyi szolgáltatások nyújtására vonatkozó, a KWG 32. §-ának (1) bekezdése szerinti engedélyével.

17. 2007. november 19-én K. Pflanz azt javasolta M. Z. Khorassaninak, hogy írjon alá szolgáltatási szerződést a liechtensteini székhelyű G. S. S. AG társasággal és portfóliókezelési szerződést a szintén liechtensteini székhelyű D. AG társasággal.

18. M. Z. Khorassani aláírta ezeket a szerződéseket, és ezzel kötelezettséget vállalt először 20 000 euró, majd havonta 1000 euró megfizetésére, 5%-os jutalékkal növelten. 2007 decemberében a felperes összesen már 27 000 eurót fizetett, amelyből levontak 19 731,60 euró előre fizetendő kezelési költséget és 1285,71 euró jutalékot.

19. M. Z. Khorassani elállt a szerződésektől, és a két liechtensteini vállalkozástól, valamint K. Pflanztól egyaránt visszafizetést, valamint kártérítést kért. A Landgericht Berlin (berlini tartományi bíróság, Németország) a két vállalkozással szemben indított keresetet joghatóság hiánya miatt mint elfogadhatatlant, a K. Pflanzzal szemben indított keresetet pedig mint megalapozatlant elutasította.

20. 6803,03 euró visszafizetése után M. Z. Khorassani a keresetet ezen összeg erejéig okafogyottnak tekintette, azonban fellebbezést nyújtott be a Kammergerichthez (berlini tartományi felsőbíróság, Németország), és továbbra is fenntartotta követelését (20 196,97 euró megfizetése kamatokkal növelten, valamint egyebekben az okafogyottság megállapítása iránt) K. Pflanz tekintetében.

21. A Kammergericht (berlini tartományi felsőbíróság, Németország) elutasította a fellebbezést. Álláspontja szerint M. Z. Khorassani nem jogosult a BGB – KWG 32. §-ának (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 823. §-ának (2) bekezdése alapján kártérítésre, mivel K. Pflanz nem nyújtott a KWG 1. §-a (1a) bekezdése szerinti engedélyköteles pénzügyi szolgáltatást.

22. A fellebbviteli bíróság elismerte, hogy nemcsak befektetési tanácsadásra került sor, hanem (a fent hivatkozott nemzeti rendelkezések értelmében vett) befektetési közvetítésre is, mivel K. Pflanz a tanácsadás után aláíratta[6] a megfelelő dokumentumokat M. Z. Khorassanival. Azonban egyik tevékenység sem pénzügyi eszközök vételére és eladására irányuló (meghatározott) ügyletre vonatkozott. A fellebbviteli bíróság számára releváns volt az, hogy M. Z. Khorassani felé portóliókezelési szerződés közvetítésére került sor, amelynek csak meghatározott pénzügyi eszközök vételére és eladására, valamint kezelésére kellett szolgálnia, maga azonban nem pénzügyi eszköz.

6 — Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem írja le elég egyértelműen a tényállásnak ezt a részét.

23. M. Z. Khorassani e határozattal szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Bundesgerichtshofhoz (szövetségi legfelsőbb bíróság). Ez a bíróság az előzetes döntéshozatalra utaló határozatában kifejti, hogy a fellebbviteli bíróság helytállóan állapította meg, hogy K. Pflanz nem nyújtott a KWG 1. §-a (1a) bekezdése szerinti befektetési tanácsadási szolgáltatást M. Z. Khorassani részére. Ennélfogva, tette hozzá, K. Pflanz nem sértette meg a KWG 32. §-ának (1) bekezdését.

24. A Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) álláspontja szerint nem kerül sor befektetési tanácsadás nyújtására, ha egy pénzügyi portfóliókezelést ajánlanak,[7] hogy ennek körében meghatározott pénzügyi eszközökre is utalnának. K. Pflanz azért nem végzett tanácsadási tevékenységet, mert az általa javasolt szerződések tárgyát a pénzügyi portfóliókezelés képezte, továbbá mert ezenfelül nem nyert bizonyítást, hogy meghatározott tőkebefektetésekre vonatkozóan adott volna ajánlásokat.

25. Ugyanakkor K. Pflanz azon magatartása, hogy M. Z. Khorassanit vagyonkezelési szerződés megkötésére vette rá, kétségeket támaszt a kérdést előterjesztő bíróságban. A Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) szerint a jogvita megoldása attól függ, hogy a portfóliókezelési szerződések közvetítése a „MiFID I”-irányelv I. melléklete A. szakaszának 1. pontjával összefüggésben értelmezett 4. cikke (1) bekezdése 2. pontja első mondatának hatálya alá tartozik-e, amely utóbbi tartalmát a német jogszabályok átvették.

26. A német törvény szerint[8] a befektetési közvetítés pénzügyi eszközök vételére és eladására irányuló ügyletek közvetítése, amely olyan tevékenységet igényel, amely végső soron arra irányul, hogy az ügyfél ügyletet kössön.

27. A Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) átveszi a fellebbviteli bíróság következtetéseit, amelyek szerint K. Pflanz közvetítette a felperes és a D. AG társaság között kötött vagyonkezelési szerződést. Azt kell tisztázni tehát, hogy már ez a szerződés is a KWG 1. §-a (1a) bekezdése második mondatának 1. pontja értelmében vett „pénzügyi eszközök vételére és eladására irányuló ügyletnek” minősül-e.

28. A kérdést előterjesztő bíróság azt állítja, hogy erre a kérdésre még nem született válasz, és hogy Németországban a BaFin értelmezése szerint a vagyonkezelési szerződés pénzügyi eszközök vételére és eladására irányuló ügyletnek minősül, mert az ezen ügyleteknek a befektető képviseletében történő megvalósítását foglalja magában.[9] A jogirodalomban ezzel szemben az az álláspont uralkodik a KWG 1. §-a (1a) bekezdése második mondatának 1. pontjával és a Wertpapierhandelsgesetz (az értékpapírok kereskedelméről szóló törvény) azonos tartalmú 2. §-a (3) bekezdése első mondatának 4. pontjával kapcsolatban, hogy a befektetési közvetítés nem korlátozódhat csak közbenső lépésekre, hanem egy konkrét pénzügyi eszközt magában foglaló ügyletre kell vonatkoznia, tehát a portfóliókezelés közvetítése nem tartozik ennek körébe.

7 — E tekintetben a KWG 1. §-a (1a) bekezdése második mondatának 3. pontjára, valamint a 2004/39 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 9. pontjára hivatkozik.

8 — A KWG 1. §-a (1a) bekezdése második mondatának 1a. pontja.

9 — Hozzáteszi, hogy ezt két közigazgatási bíróság ideiglenes jogvédelem nyújtására vonatkozó elsőfokú határozata is megerősítette, amelyek a törvény szövegére („Geschäfte über”, „irányuló ügyletek”) támaszkodtak, amely nem enged arra következtetni, hogy e szerződés csak a pénzügyi eszköz jog szerinti megszerzését közvetlenül előidéző jogügyletek közvetítésére vonatkozik.

29. A Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) – mivel kétsége merült fel azzal kapcsolatban, hogy a „MiFID I”-irányelv I. melléklete A. szakaszának 1. pontjával összefüggésben értelmezett 4. cikke (1) bekezdése 2. pontjának első mondatát megszorítóan vagy tágabban kell-e értelmezni, úgy ítélte meg, hogy a következő kérdést kell előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé terjeszteni:

„A MiFID I. irányelv I. melléklete A. szakaszának 1. pontjával összefüggésben értelmezett 4. cikke (1) bekezdése 2. pontjának első mondata értelmében vett befektetési szolgáltatásnak minősül-e a portfóliókezeléssel kapcsolatos megbízás fogadása és továbbítása (a 2004/39 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 9. pontja)?”

30. Az alapeljárásban részes felek egyike sem nyújtott be írásbeli észrevételeket az előzetes döntéshozatali eljárás során, és nem is vettek részt a 2016. november 16-án tartott tárgyaláson, amelyen az Egyesült Királyság Kormánya és a Németországi Szövetségi Köztársaság kormánya, valamint a Bizottság szóbeli észrevételeket terjesztett elő.

III – Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés elemzése

31. A Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) pontosan fogalmazta meg az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdését, miután kizárta, hogy K. Pflanz azon eljárása,[10] hogy M. Z. Khorassaninak portfóliókezelési szerződés megkötését javasolta a liechtensteini befektetési társaságokkal, a MiFID I. irányelv I. melléklete A. szakaszának 5. pontja szerinti „befektetési tanácsadásnak” minősülhet. Az alapügyben eljáró bíróság álláspontja szerint, nem lehet ezeket az ilyen típusú szolgáltatásokhoz sorolni. mivel nem meghatározott pénzügyi eszközökhöz kapcsolódó, személyre szóló ajánlásokról van szó.

32. A Bíróságnak tehát a kérdést előterjesztő bíróságnak adandó válaszában – anélkül, hogy állást kellene foglalnia a befektetési tanácsadás fogalmával kapcsolatban – a „MiFID I”-irányelv azzal kapcsolatos értelmezésére kell szorítkoznia, hogy egy portfóliókezelési szerződéssel kapcsolatos megbízás fogadása és továbbítása befektetési szolgáltatásnak minősül-e.

33. A jogvita ily módon történő leszűkítése értelmezésem szerint bizonyos relevanciával bír. Bár a közelmúltbeli események alapján a K. Pflanz által javasolt portfóliókezelő társaságok[11] nem bizonyultak megfelelő választásnak, K. Pflanznak az ezen ajánlás megtételére irányuló magatartása véleményem szerint nagyobb jelentőséggel bír, mint az, hogy M. Z. Khorassani ezt követően és szinte abból eredően aláírta a „javasolt” szerződést. Paradox lenne a hatósági engedély követelményének (valamint a kérdést előterjesztő bíróság által képviselt álláspontban az ebből eredő felelősségnek) a súlyosabb magatartási forma, azaz annak tanácsolása tekintetében történő kizárása, hogy a vagyon egy részét két meghatározott vállalkozásra bízzák annak kezelése céljából, és ezzel egyidejűleg engedély megkövetelése (ennek hiányában pedig felelősség megállapítása) egy szinte technikai jellegű cselekmény tekintetében, amely az említett szerződésnek a portfóliókezelő társaságok részére történő megküldéséből áll.

34. Végeredményben az a kérdés, hogy a K. Pflanzéhoz hasonló magatartás a „MiFID I”-irányelv szabályainak hatálya alá tartozó valamely befektetési szolgáltatásnak, konkrétan „egy vagy több pénzügyi eszközzel kapcsolatos megbízás[fogadási] […] és [megbízás]továbbítás[i]” szolgáltatásnak minősül-e.

10 — Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat alapján nem egyértelmű, hogy az említett személy hivatásszerűen vagy pusztán magánszemélyként járt-e el, valamint az sem, hogy eljárása eseti jellegű vagy rendszeres volt-e. Amint azt a német kormány a tárgyaláson elismerte, a 2004/39 irányelv – ahogyan azt a német jogba átültették – ebben az országban a természetes személyek tekintetében csak hivatásszerű szolgáltatásnyújtás esetén alkalmazandó.

11 — A német kormány a tárgyaláson úgy fogalmazott, hogy K. Pflanz „nagykövetként” járt el, amikor M. Z. Khorassani részére azt a portfóliókezelési szerződést javasolta, amelyet ez utóbbi aláírt, és amelyet az előbbi a kezelő társaság részére továbbított. A német kormány ennélfogva úgy vélte, hogy a jelen ügyben felmerült probléma inkább a szerződéskötésre irányuló ajánlásból (ez minősül felróható magatartásnak), nem pedig a már aláírt szerződés továbbításából ered.

35. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban, valamint az írásbeli és a szóbeli észrevételekben foglalt indokolások alapján nyilvánvaló, hogy e fogalomnak két lehetséges értelmezése van. A német kormány, az Egyesült Királyság Kormánya és a portugál kormány a tág, illetve kiterjesztő, míg a Bizottság és a lengyel kormány a szigorú, illetve megszorító értelmezés mellett érvel. Előrebocsátom, hogy ez utóbbi értelmezés felé hajlok, azaz arra, hogy a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) kérdésére nemleges választ kell adni.

36. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez annak szövegét, szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit kell figyelembe venni, amelynek az részét képezi.[12] Ezeket a hermeneutikai (szó szerinti, rendszertani és teleologikus) szempontokat fogom tehát alkalmazni a vitában érintett jogszabállyal kapcsolatban.

37. A szó szerinti értelmezéssel kezdem. A MiFID I. irányelv 4. cikke (1) bekezdése 2. pontjának első mondata szerint befektetési szolgáltatások és tevékenységek „az I. melléklet C. szakaszában felsorolt eszközök bármelyikéhez kapcsolódó, az I. melléklet A. szakaszában felsorolt szolgáltatások és tevékenységek bármelyike”. E szolgáltatások között szerepel az „[e]gy vagy több pénzügyi eszközzel kapcsolatos megbízások fogadása és továbbítása”.[13]

38. Úgy tűnik, hogy e cikk német nyelvű változata[14] a többi változatnál – például a spanyolnál, a franciánál, az angolnál, az olasznál vagy a portugálnál – korlátozóbb jellegű.[15] Emiatt a német kormány rámutat, hogy fennállhat annak lehetősége, hogy az „egy vagy több pénzügyi eszközzel kapcsolatos” kifejezés (vagy annak a legtöbb nyelvi változatban fellelhető megfelelői) nem követeli meg a portfóliókezelési szerződés és a konkrét pénzügyi eszközök közötti *közvetlen* kapcsolatot. E tekintetben elegendő lehet egy *közvetett* pénzügyi közvetítés annak érdekében, hogy a tevékenység a fogalom alá tartozzon: ez a helyzet állna fenn a portfóliókezelési szerződés megkötésére irányuló magatartás esetében, amely következésképpen a „MiFID I”-irányelv hatálya alá tartozó pénzügyi szolgáltatásnak minősülne, amelynek nyújtásához szükséges a megfelelő hatósági engedély.

39. Bár ez az érvelés szuggesztív, nem tartom teljesen meggyőzőnek. A Bizottsághoz hasonlóan inkább úgy vélem, hogy a „MiFID I”-irányelv I. melléklete A. szakasza 1. pontjának értelmezése tekintetében a kulcselem a „megbízások” szó, amely változatlanul ismétlődik a különböző nyelvi változatokban („ordres”, „orders”, „Auftrag”, „ordini”, „ordens” [és „órdenes”]). A jogszabályban „megbízások fogadásából és továbbításából” eredő pénzügyi szolgáltatásokról esik szó, és ezeknek véleményem szerint különleges, illetve meghatározott pénzügyi eszközökkel folytatott ügyletekre kell vonatkozniuk.

40. Álláspontom szerint nehéz „megbízást” fogadni és továbbítani, ha az nem meghatározott pénzügyi ügyletek megvalósítására vonatkozik, mivel ez a kifejezés az ezeken a piacokon használt szokásos szóhasználatban magában hordozza a pontos megjelölés igényét. Bár az irányelv a melléklet e bekezdésében nem alkalmazza a német jogalkotó által a KWG 1. §-ában választott megfogalmazást („vételre és eladásra irányuló ügyletek”), úgy vélem, hogy a „megbízások” fogalma elválaszthatatlan a meghatározott pénzügyi eszközöktől, amelyek tekintetében beszerzésre, értékesítésre vagy egyéb hasonló ügyletre „adnak megbízást”. Egy befektetésnek meghatározott típusú pénzügyi eszközök irányába történő ösztönzése általában inkább minősül ajánlásnak vagy tanácsnak, mint „fogadható és továbbítható” „megbízásnak”.

12 — 2015. július 16-i Lanigan-ítélet (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474), 35. pont; 2016. november 8-i Ognyanov-ítélet (C-554/14, EU:C:2016:835), 31. pont.

13 — I. melléklet, A. szakasz, 1. Pont.

14 — „Annahme und Übermittlung von Aufträgen, die ein oder mehrere Finanzinstrument(e) zum Gegenstand haben”.

15 — A spanyol változat szerint „recepción y transmisión de órdenes de clientes en relación con uno o más instrumentos financieros”; a francia változat szerint „*réception et transmission d'ordres portant sur un ou plusieurs instruments financiers*”; az angol változat szerint „*reception and transmission of orders in relation to one or more financial instruments*”; az olasz változat szerint „*ricezione e trasmissione di ordini riguardanti uno o più strumenti finanziari*”; a portugál változat szerint „*recepção e transmissão de ordens relativas a um ou mais instrumentos financeiros*”.

41. Ezt az értelmezést támasztja alá, hogy a „megbízások teljesítése az ügyfelek nevében” kifejezést, amely a pénzügyi szolgáltatásoknak a „MiFID I”-irányelv I. melléklete A. szakaszának 2. pontjában foglalt egyik módját képezi, ezen irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 5. pontja a következőképpen határozza meg:[16] „az ügyfelek nevében *egy vagy több* pénzügyi eszköz vételére vagy eladására irányuló megállapodások megkötése”.

42. Szoros kapcsolat ál fenn a „megbízás[fogadási] […] és [megbízás]továbbítás[i]” szolgáltatás, valamint a „megbízások teljesítése az ügyfelek nevében” szolgáltatás között. Ha a mindkét említett szolgáltatást nyújtó vállalkozás rendelkezik a megfelelő infrastruktúrával és lehetőségekkel, a valamely (*egy vagy több*) meghatározott termékkel kapcsolatos megbízás fogadása és továbbítása szükségszerűen összekapcsolódik annak teljesítésével. Ilyen körülmények között nem lett volna szükség különbséget tenni a pénzügyi szolgáltatások két típusa között, de a „MiFID I”-irányelv alkalmazza ezt az elhatárolást, mert vannak olyan pénzügyi szolgáltató vállalkozások, amelyek nem képesek a kapott megbízásokat teljesíteni, és továbbítaniuk kell azokat az arra képes vállalkozásoknak. Ezekben az esetekben a „fogadás és a továbbítás” elkülönül a „teljesítéstől”, a megbízások azonban változatlanok maradnak.

43. Márpedig a megbízások fogadásának és továbbításának, valamint azok teljesítésének meghatározott pénzügyi eszközökre kell vonatkozniuk: az ilyen piacon nem lehet általános megbízásokat teljesíteni, azokat nem lehet fogadni, illetve továbbítani sem, ha a későbbi teljesítésük nem kivitelezhető. A „MiFID I”-irányelvben a megbízásokat nem lehet az általános megrendelésekkel egy tekintet alá venni, és azokba nem lehet beleérteni a portfóliókezelési szerződés aláírására irányuló azon tevékenységet, amelyhez nem kapcsolódik semmilyen, meghatározott pénzeszköz vonatkozásában teljesíthető megbízás.

44. Az Egyesült Királyság által hivatkozottakkal ellentétben nem hiszem, hogy ezt az értelmezést kikezdené a „MiFID I”-irányelv (20) preambulumbekezdése.[17] Véleményem szerint a két vagy több befektető kapcsolatba hozatalára irányuló tevékenységnek – mint a megbízások fogadásának és továbbításának hipotetikus példájának – annak érdekében, hogy az továbbra is e pénzügyi szolgáltatások közé tartozzon, a befektetők közötti „egy vagy több” ilyen jellegű eszközzel kapcsolatos ügyletre kell irányulnia.

45. Ugyanerre a következtetésre lehet jutni véleményem szerint a szabálynak más közelebbi vagy távolabbi szabályokhoz való rendszertani kapcsolása alapján.

46. A „MiFID I”-irányelv I. melléklete A. szakasza 1. pontjának kiterjesztő értelmezése melletti érvelés alátámasztására az Egyesült Királyság kormánya és a német kormány egyfelől a befektetési tanácsadási szolgáltatásokra, másfelől pedig a pénzügyi eszközökkel kapcsolatos megbízások fogadására és továbbítására vonatkozó eltérő szabályozásra hivatkozik.

– A 2006/73 irányelv (81) preambulumbekezdése és 52. cikke szerint a 2004/39/EK irányelv alkalmazásában nem befektetési tanácsadás a pénzügyi eszköz valamely típusával kapcsolatos általános tanács, mert ez a fogalom a konkrét pénzügyi eszközökkel kapcsolatos tanácsadásra korlátozódik.

– Ezzel ellentétben a „MiFID I”-irányelv és a 2006/73 irányelv nem tartalmaz hasonló korlátozást a megbízások fogadásával és továbbításával kapcsolatos szolgáltatások tekintetében.

16 — Kiemelés nélkül az eredeti változatban.

17 — Emlékeztetek arra, hogy e preambulumbekezdés szerint „[e]zen irányelv alkalmazásában a megbízások fogadásával és továbbításával kapcsolatos üzleti tevékenység körébe kell tartoznia két vagy több befektető összehozásának, és ezzel e befektetők között ügyletek létrehozásának”.

47. Ezt tehát a német és a brit kormány szerint úgy kell értelmezni, hogy a megbízásoknak nem feltétlenül kell meghatározott pénzügyi eszközökre vonatkozniuk. Következésképpen mellőzni kell a „MiFID I”-irányelv I. melléklete A. szakasza 1. pontjának megszorító értelmezését, mivel ha a jogalkotó be akarta volna vezetni ezt a korlátozást, akkor ezt megtette volna.

48. Ez az *a contrario* értelmezés sem meggyőző számomra. A 2006/73 irányelv (81) preambulumbekezdésében és 52. cikkében a meghatározott pénzügyi eszközökre történő hivatkozások – amikor befektetési tanácsadásról van szó – annak elkerülésével magyarázhatók, hogy ez utóbbi magában foglalja a pénzügyi eszközök valamely típusával kapcsolatos általános jellegű tanácsokat.[18] Ez a célkitűzés – azaz, hogy az általános tanácsadásra (a szabályozás e szakaszában)[19] ne vonatkozzanak a MiFID I. irányelv előírásai – a magyarázata annak, hogy bevezették a „konkrét pénzügyi eszközökre” történő kifejezett hivatkozást a fogalom – pozitív és negatív – körvonalainak meghatározása érdekében.

49. Nem volt szükség azonban erre a pontosításra a megbízás-fogadási és megbízás-továbbítási pénzügyi szolgáltatások esetében, mivel azok eleve összekapcsolódtak (összekapcsolódnak) a valamely tevékenység kifejtésére irányuló „megbízásokkal”, amelyek rendeltetésük szerint egy meghatározott pénzeszközökkel kapcsolatos utasítást foglalnak magukban. Ennek a kiegészítésnek a 2006/73 irányelvben történő megismétlése e szolgáltatások vonatkozásában felesleges lett volna.

50. Ezenkívül – amint azt a Bizottság helytállóan kifejti – egy befektetési tanácsadási szolgáltatásokról szóló származékos irányelvbe (a jelen esetben a 2006/73 irányelvbe) illesztett részletes meghatározás nem szolgálhat alapjául az alapirányelv (a „MiFID I”-irányelv) valamely rendelkezése *a contrario* értelmezéséhez a megbízás-fogadási és megbízás-továbbítási pénzügyi szolgáltatásokat illetően.

51. Valójában azt lehet mondani, hogy a 2004/39 irányelv I. mellékletének A. szakaszában előírt valamennyi befektetési szolgáltatás és tevékenység meghatározott pénzügyi eszközökkel folytatott ügyletekre vonatkozik. A befektetési tanácsadás volt az egyetlen, amellyel kapcsolatban kétségek támadhattak, és azok eloszlatása érdekében a végrehajtási irányelv (2006/73 irányelv) kifejezetten hozzátette, hogy a tanácsadás csak „meghatározott pénzügyi eszközök” esetén tartozik a hatálya alá.

52. Összefoglalva, ha egy személy közvetítőként lép fel az ügyfél és a befektetési társaság között, és az előbbinek azt javasolja, hogy pénzeszközeinek kezelésével az utóbbit bízza meg, főszabály szerint sem a részvétele, sem pedig az eljárása nem kapcsolódik semmilyen meghatározott pénzeszközhöz. A későbbiekben az ügyfél portfólióját kezelő társaságok lesznek azok, amelyek az ő egyetértésével, illetve megbízásából pontosítják majd, hogy a befektetés mely pénzügyi eszközökkel valósul meg.

53. A teleologikus vagy cél szerinti értelmezés szempontjainak alkalmazása is a kérdést előterjesztő bíróság kérdésének nemleges megválaszolásához vezet.

54. Ahogyan azt a Bíróság megállapította,[20] amint kifejezetten a „MiFID I”-irányelv (2), (5) és (44) preambulumbekezdéséből is kitűnik, az irányelv célja többek között a befektetők védelme, a pénzügyi rendszer egységének és általános hatékonyságának megőrzése, valamint az ügyletek átláthatósága.

18 — Lásd: 2013. május 30-i Genil 48 és Comercial Hostelera de Grandes Vinos ítélet (C-604/11, EU:C:2013:344), 51. és 52. pont.

19 — Emlékeztetni kell arra, hogy a befektetési tanácsadást első alkalommal a „MiFID I”-irányelvben minősítették a pénzügyi szolgáltatások egyik típusának, mivel az értékpapír-befektetési szolgáltatásokról szóló, 1993. május 10-i 93/22/EGK tanácsi irányelv (HL 1993. L 141., 27. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 2. kötet, 43. o.) azt nem tartalmazta. Nem lenne logikus, hogy a 93/22 irányelv a portfóliókezelési szerződés megkötése érdekében történő közvetítést megbízásfogadási és megbízástovábbítási pénzügyi szolgáltatásként magában foglalta, ugyanakkor nem kellett alkalmazni a befektetési szolgáltatásokra.

20 — 2012. március 22-i Nilaş és társai ítélet (C-248/11, EU:C:2012:166), 48. pont.

55. A német, a brit és a portugál kormány a befektetők védelmére hivatkozott – amelyet a 2004/39 tágan fogalmaz meg – a MiFID I. irányelv I. melléklete A. szakasza 1. pontja kiterjesztő értelmezésének igazolása érdekében. Egy portfóliókezelési szerződés megkötése érdekében történő közvetítés ebből a szemszögből „egy vagy több pénzügyi szolgáltatással kapcsolatos megbízások fogadásának és továbbításának” felel meg.

56. Ezek a kormányok állítják azt is, hogy az általuk javasolt értelmezés kapcsolódik legkoherensebben a befektetők védelme magas szintjének elérése céljához, mivel lehetővé teszi a közvetett pénzügyi közvetítés ezen eseteinek a „MiFID I”-irányelv hatálya alá helyezését. A K. Planzhoz hasonló szereplőknek következésképpen Németországban rendelkezniük kell a BaFin hatósági engedélyével, és az utóbbi felügyelete alá kell tartozniuk.

57. Kétségtelen, hogy a befektetők védelmére irányuló cél a MiFID I. irányelv sarkalatos célja,[21] amely tükröződik a befektetési vállalkozásokra nézve az általuk nyújtott szolgáltatások igénybevevőivel fennálló kapcsolataik tekintetében megállapított követelményekben: a 19. cikk (1) és (2) bekezdése alapján becsületesen, tisztességesen és hivatásszerűen, ezen ügyfelek legjobb érdekeinek megfelelően kell eljárniuk, amely utóbbiak részére tisztességes, egyértelmű és nem félrevezető információkat kell adniuk.

58. Mindazonáltal a befektetővédelmi szabályok alkalmazása nem vezethet aránytalan eredményekhez, mint amilyen a „MiFID I”-irányelvben foglalt ellenőrzéseknek valamennyi szereplőre és mindenféle pénzügyi szolgáltatásra történő kiterjesztése lenne.[22] Egy pozitív célkitűzés – amely kétségtelenül azon kormányok álláspontjának hátterében áll, amelyek ezen irányelv hatályát a lehető legnagyobb mértékben ki kívánják terjeszteni annak érdekében, hogy a befektetőket az alapügybelihez hasonló magatartásokkal szemben megvédjék – nem eredményezheti a hatályos jog olyan értelmezését, amely megváltoztatná annak egyértelmű jelentését.

59. A „MiFID I”-irányelv megállapít bizonyos korlátokat, amelyek keretei között, azok átlépése nélkül kell a befektetővédelemre irányuló célkitűzést megvalósítani. Egyfelől a 4. cikk (1) bekezdésének 1. pontja a befektetési vállalkozás fogalmába csak azokat a jogi személyeket sorolja, amelyeknek rendes üzleti tevékenységét harmadik személyek részére pénzügyi szolgáltatások nyújtása képezi, miközben a tagállamokat feljogosítja arra, hogy ebbe a fogalommeghatározásba bizonyos feltételek mellett természetes személyeket is felvegyenek.

60. Másfelől a MiFID I. irányelv 3. cikkének (1) bekezdése azt is lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy nemzeti szabályokat hozzanak, és ezen irányelv hatálya alól kizárják bármely olyan személy tevékenységét, amely nem rendelkezik engedéllyel ügyfelek pénzeszközeinek vagy értékpapírjainak tartására, illetve amely csak az átruházható értékpapírokkal és a kollektív befektetési vállalkozások befektetési jegyeivel kapcsolatos megbízások átvételét és továbbítását végezheti, ha ez a személy ezeket a megbízásokat azoknak befektetési vállalkozások által történő teljesítése céljából továbbíthatja.

61. Annak kiemelése céljából vetem össze e két rendelkezést, hogy a pénzügyi szolgáltatás igénybevevőjének – mint a „gyengébb” félnek az egyenletben – a védelme alapján nem lehet eltekinteni a szabályok helyes értelmezésében rejlő követelményektől, különösen ha ez utóbbiak nyitva hagyják az utat a befektető jogai és érdekei védelmének más módjai előtt, az alábbiak szerint.

21 — Megjegyzendő, hogy ez az irányelv nem harmonizálja teljeskörűen a pénzügyi szolgáltatások nyújtását, és csak részleges harmonizációra törekszik, ahogyan az a (2) preambulumbekezdéséből következik, amely szerint „rendelkezni kell a befektetők magas szintű védelméhez szükséges összehangolás mértékéről, amely egyben lehetővé teszi a befektetési vállalkozásoknak, hogy a Közösség egységes piacot képező teljes területén szolgáltatást nyújtsanak a székhely szerinti tagállam felügyelete alapján.”

22 — E tekintetben a 2015. december 3-i Banif Plus Bank ítélet (C-312/14, EU:C:2015:794) megállapította, hogy nem tekinthetők a 2004/39 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 2. pontja értelmében befektetési szolgáltatásnak vagy tevékenységnek az egy hitelintézet által az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló, devizaalapú kölcsönszerződés rendelkezései értelmében végrehajtott egyes olyan árfolyamműveletek, amelyek során a kölcsön összegét a deviza folyósítás időpontjában alkalmazandó vételi árfolyama alapján rögzítik, és a törlesztőrészletek összegét e devizának az egyes törlesztőrészletek számítása időpontjában alkalmazandó eladási árfolyama alapján határozzák meg.

62. Ebben az értelemben a vagyoni egyensúly érdekében, amelyet M. Z. Khorassani azzal kíván elérni, hogy a befektetésének visszatérítését követeli, nem szükséges „kiforgatni" az „egy vagy több pénzügyi eszközzel kapcsolatos megbízások fogadása és továbbítása" fogalmat oly módon, hogy az olyan korábbi magatartási formákat (a jelen ügyben a portfóliókezelési szerződés megkötése érdekében történő közvetítést) is magában foglaljon, amelyek önmagukban távol állnak attól, amilyen keretek között a tényleges vagyonkezelés később megvalósul.

63. Márpedig a befektetők védelmét a „MiFID I"-irányelv kellő mértékben biztosítja, mivel a portfóliókezelő társaság – amely a befektető számára (ez esetben valóban) meghatározott pénzeszközökkel kapcsolatos megbízások teljesítését ajánlja – viseli a jogi helyzetéből eredő felelősséget.

64. M. Z. Khorassani esetében (aki egyébként nem hagyhatta figyelmen kívül, hogy Németországban székhellyel nem rendelkező pénzügyi intézmények útján fektetett be) a liechtensteini társaságok a portfóliókezelési szerződésében foglalt, az illetékes bírósággal kapcsolatos záradékoknak megfelelően perelhetőek. Ha ez az illetékes bíróság Liechtensteinben található, akkor ügyfélként jogi védelme biztosított lenne, mivel a „MiFID I"-irányelv az Európai Gazdasági Térségben alkalmazandó, amelynek Liechtenstein a részét képezi, amennyiben az említett irányelv tekintetében nem harmadik országként kell figyelembe venni. [23]

65. Mivel az ügyfélnek lehetősége van arra, hogy a portfóliókezelő társasággal szemben pert indítson, nem látom szükségesnek a „MiFID I"-irányelv rendszerét kiterjeszteni arra a személyre, aki csak közvetített a portfóliókezelési szerződés aláírása érdekében. A befektetők érdekei védelmének biztosítására irányuló cél – ha ezen érdekeket az említett irányelv más rendelkezései megfelelően védik –, ismétlem, nem igényel egy jogi értelemben nagyon erőltetett értelmezést a jogvita tárgyát képező rendelkezések tekintetében.

66. Végül tennem kell még egy pontosítást a lengyel kormány észrevételei alapján. Az előzetes döntéshozatalra utaló végzésben foglalt információ alapján nem lehet megállapítani, hogy K. Pflanz a két liechtensteini befektetési vállalkozás meghatalmazottja volt-e, ezt a nemzeti bíróságoknak kell tisztázni. [24]

67. Ha meghatalmazott volt, akkor figyelembe kellene venni a MiFID I. irányelv 23. cikkét, amely számos kötelezettséget és ellenőrzést ír elő azon pénzügyi vállalkozások tekintetében, amelyek meghatalmazottakat jelölnek ki „a befektetési vállalkozás szolgáltatásainak elősegítésére, üzletszerzésre, ügyfelek vagy potenciális ügyfelek megbízásainak fogadására és továbbítására, pénzügyi eszközök elhelyezésére és a befektetési vállalkozás által kínált pénzügyi eszközökre és szolgáltatásokra vonatkozó tanácsadásra".

68. Ebben az esetben – mivel a portfóliókezelési szerződés megkötése érdekében történő közvetítés egyike lenne azoknak a tevékenységeknek, amelyeket meghatalmazott végezhet az őt meghatalmazó vállalkozás javára – az említett meghatalmazottnak tiszteletben kellene tartania a MiFID I. irányelv 19. cikkében a szolgáltatásnyújtás tekintetében meghatározott magatartási szabályokat is. Konkrétan, e cikk (1) bekezdése tartalmazza azt a kötelezettséget, hogy a meghatalmazott „járjon el becsületesen,

23 — A „MiFID I"-irányelvet 2018. január 3-tól felváltó „MiFID II"-irányelv (39–42. cikk) és MiFIR rendelet (46–49. cikk) nyilvántartási rendszert ír elő azon harmadik országbeli vállalkozások tekintetében, amelyek pénzügyi szolgáltatásaikat az Unióban kívánják nyújtani anélkül, hogy szükséges lenne fióktelepet létrehozni, feltéve hogy a székhely szerinti állam felügyeleti rendszerét a Bizottság az Unióéval egyenértékűnek tekinti. A pénzügyi eszközök piacairól és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 600/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 173., 84. o.) és a pénzügyi eszközök piacairól, valamint a 2002/92/EK irányelv és a 2011/61/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/65/EU irányelv (HL 2014. L 173., 349. o.).

24 — Miután a német kormányt megkérdezték erről a tárgyaláson, azt állította, hogy nem rendelkezik további információkkal a tényállással kapcsolatban.

tisztességesen és hivatásszerűen az ügyfelei legjobb érdekeinek megfelelően, és különösen feleljen meg a (2)–(8) bekezdésben foglalt elveknek”. Ismétlem, a kérdést előterjesztő bíróság (vagy adott esetben az alsóbb fokú bíróságok) feladata meghatározni azt, hogy az alapeljárásban ezek a rendelkezések alkalmazandóak-e, továbbá az ő feladatuk levonni az ebből eredő jogilag releváns következtetéseket.

IV – Végkövetkeztetések

69. Mindezek alapján azt javaslom, hogy a Bíróság a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést a következőképpen válaszolja meg:

„A portfóliókezelési szerződés megkötése érdekében történő közvetítés az alapeljárás körülményei között nem minősül a pénzügyi eszközök piacairól szóló, 2004. április 21-i 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv I. melléklete A. szakaszának 1. pontjával összefüggésben értelmezett 4. cikke (1) bekezdése 2. pontjának első mondata értelmében vett befektetési szolgáltatásnak.”